

Arrest

nr. 189 497 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2015 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

Op 25 februari 2016 beslist het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 maart 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven.

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : X.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : Presevo

nationaliteit: Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 25 februari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 07 oktober 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Terwijl: verzoekende partij vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand.

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 stelt dat: 'Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep (tegen een beslissing van de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nvdr), ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd'.

Verzoekende partij getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het beroep, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22.03.2006 in de zaak A.171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld: 'Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is'.

De Vreemdelingenwet stelt in artikel 39/2:

'§ 1.De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris — generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.'

Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.

Terwijl: subsidiair kan opgemerkt worden dat op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies werden verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die verzoeker werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf: 'In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, gewijzigd bij artikel 70 van het KB van 27 april 2007, dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze mag maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag'.

Door het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij recht pp een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

'§ 1- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft in gediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt.

§ 2 - Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)'

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, zal haar asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen."

Het betoog dat de bestreden beslissing gelet op het schorsend beroep dat ertegen werd ingesteld en de bijlage 35 die dienvolgens moet worden afgegeven, pas uitwerking zal krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten, is niet dienstig in het licht van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring (cf. artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). De verweerder verliest immers uit het oog dat de verzoeker middels onderhavig verzoekschrift tevens de nietigverklaring van het bestreden bevel, en dus het *ab initio* teniet doen ervan, nastreeft. Het gegeven dat de bestreden beslissing een tijd lang niet uitvoerbaar is, doet het belang bij de nietigverklaring ervan dan ook niet teloor gaan. Bovendien laten de beroepstermijnen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om in rechte te treden tegen het thans bestreden bevel niet toe om de beslissing inzake het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal af te wachten.

De Raad verwerpt derhalve de boven vermelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVRM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd :

(...)

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

- Dat verder dient te worden vastgesteld dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden, artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;
- Verzoekende partij heeft op 30.03.2016 een verzoekschrift ingeleid voor de RVV dat er toe strekt de beslissing van het CGVS aangaande de asielaanvraag, te horen HERVORMEN .
- Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van teugkeer naar SERVIË geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar SERVIË, waar het gezin beweert dat haar leven in gevaar is omwille van de onophoudelijke en vergaande discriminatie waarvan alle leden van het gezin op één of andere manier hebben moeten ondergaan, met als blijvend gevolg dat de familie vader ook in zijn oorsprongland geen toegang tot verkrijgen tot effectieve en pertinente zorgen , met als gevolg dat hij definitief gehandicapt blijft en dit , terwijl de RVV zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot hervorming

*Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;,
Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,*

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bij gevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overwegende dat de beslissing ENKEL gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij langer in het Rijk zou verblijven dan de toegestane termijn van 3 maanden.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bij gevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerende motieven, in rechte alsook in feite, aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten niet gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, maar wel op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden akte vermeldt duidelijk dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, waarbij wordt gespecificeerd dat de verzoeker het land binnenkwam op 7 oktober 2015 en er nog steeds verblijft zodat het regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is. Hieraan wordt toegevoegd dat ten opzichte van de verzoeker op 25 februari 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker voert aan dat een motivering ontbreekt inzake het feit of hij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de asielaanvraag van de verzoeker werd afgewezen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker kennis had van de desbetreffende beslissing van de commissaris-generaal. Bijgevolg is de verzoeker onmiskenbaar op de hoogte van de redenen waarom hij niet de in het Vluchtelingenverdrag voorziene bescherming geniet.

Voor het overige brengt de verzoeker zelf geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat hij in voorkomend geval zich kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een ander internationaal verdrag, zodat hij niet op concrete wijze aantoonbaar is gemotiveerd zou zijn. De verzoeker kan het niet aan de Raad, die te deze optreedt als annulatierechter, overlaten om zijn grieven concreet in te vullen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht een plicht inhoudt om de redenen te vermelden die de genomen beslissingen ten grondslag liggen. Deze plicht houdt niet in dat tevens uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd waarom er geen *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aan de orde zijn die aan de afgifte van het bevel in de weg zouden staan.

De verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 7(eerste lid, 1°) en 62 van de vreemdelingenwet, blijkt dan ook niet.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 17 december 2003, nr. 126 520; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoeker verwijst naar het feit dat hij nog een beroep kon indienen en dat hij dit ook gedaan heeft en dat er desondanks toch een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, gedurende de beroepstermijn en gedurende het onderzoek van dit beroep geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd ten opzichte van de verzoeker, behoudens mits zijn toestemming. De verzoeker heeft dus een wettelijke garantie dat het thans bestreden bevel niet gedwongen zal worden uitgevoerd zolang zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is. In tegenstelling tot wat de verzoeker meent, is zijn beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal dus wel effectief in die zin dat uitvoering van het bevel niet mogelijk is tijdens de beroepstermijn alsook hangende het beroep.

De verzoeker stelt verder dat hij op 30 maart 2016 een beroep heeft ingediend bij de Raad dat er toe strekt de beslissing van het commissariaat-generaal aangaande de asielaanvraag te horen hervormen. Volgens hem kan dan ook niet met zekerheid besloten worden dat hij, in geval van teugkeer naar Servië, geen reëel risico zou lopen voor zijn leven of fysieke integriteit.

De Raad stelt vast dat het commissariaat-generaal op 25 februari 2016 een beslissing nam aangaande asielaanvraag van de verzoeker. Het commissariaat-generaal besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë en bent u Servisch staatsburger. Op 26 augustus 2010 vroegen uw ouders en uw zus L. - u, uw broer S. en uw zus A. waren nog minderjarig - voor het eerst in België asiel aan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 19 juli 2011 een weigeringsbeslissing, die op 18 oktober 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Jullie keerden daarop naar Servië terug. Uw vader, die ziek geworden was aan zijn ogen, vertrok na enige tijd samen met u opnieuw naar België omdat hij het slachtoffer was geworden van discriminatie in de gezondheidssector en omdat u vreesde uw militaire dienst te moeten uitoefenen. Op 22 augustus 2013 vroegen jullie hier asiel aan. Wederom werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen. Nadat uw vader in België aan zijn ogen werd geopereerd, vervoegden jullie eind 2013 jullie in Servië achtergebleven familie. Aangezien uw ouders, uw zus L. en uw broer S. in Servië systematisch gediscrimineerd werden door de Servische gezondheidsdiensten en aangezien jullie tevens in de problemen waren gekomen met uw grootvader bij wie jullie inwoonden en die jullie zelfs buitenzette, kwamen jullie opnieuw naar België. U, uw ouders en uw zussen L. en A. vroegen op 14 oktober 2015 opnieuw asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart en uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw tweede asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader M. D. in het kader van zijn derde asielaanvraag. Inzake zijn derde asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie problemen met uw vader die u zou bedreigd hebben. Er slopen in dit verband immers een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen jullie opeenvolgende verklaringen. Daar waar u vertelde dat uw vader u twee dagen voor uw

vertrek buitengezet heeft (CGVS 3e AA, p. 7), gaf uw echtgenote aan dat de laatste keer dat jullie door haar schoonvader, i.e. uw vader, werden buitengezet enkele maanden voor jullie komst naar België was (CGVS 2e AA echtgenote, p. 5). Opvallend is voorts dat uw zoon S. in het kader van zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over problemen met zijn grootvader, i.e. uw vader. Integendeel, hij gaf toen zelfs uitdrukkelijk aan noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten problemen gehad te hebben (verklaring DVZ 2e AA S., vraag 15). Op het Commissariaat-generaal riep hij wel problemen met zijn grootvader in (CGVS 2e AA S., p. 2-3). Zijn rechtvaardiging hiervoor, met name dat hij hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken niets verteld had omdat hem er toen werd verteld dat er in een tweede interview grondiger op zijn asielmotieven ingegaan zou worden (CGVS 2e AA S., p. 4-5), houdt geen steek, aangezien in het kader van meervoudige asielaanvragen na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet noodzakelijk een onderzoek ten gronde, en bijgevolg een gehoor op het Commissariaat-generaal, volgt, hetgeen ook duidelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gecommuniceerd (cf. verklaring meervoudige asielaanvraag, inleiding op hoofdstuk "motieven"). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van jullie problemen met uw vader.

Zelfs al zou er aan de problemen met uw vader geloof gehecht kunnen worden, dan nog blijkt uit niets dat er voor jullie in Servië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden staan. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie nooit bij de politie klacht indienden naar aanleiding van problemen met hem. Jullie wisten immers niet waar jullie terecht konden en u was ervan overtuigd dat u toch niet zou geholpen worden (CGVS 3e AA, p. 7; p. 10; CGVS 2e AA echtgenote, p. 5; CGVS 2e AA L., p. 3; CGVS 2e AA S., p. 3; CGVS A., p. 2). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A. B.). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Gelet op het geheet van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen medische problemen van u, uw echtgenote en uw kinderen en het kwaliteitsverschil tussen de Servische en de Belgische gezondheidszorgen op zich geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts gaven jullie aan in Servië omwille van jullie etnische origine gediscrimineerd te worden. Wat de door jullie gevoelde discriminatie betreft, dienen, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging of ernstige schade, alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontszeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging of ernstige schade in. Om tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden, moeten het ontszeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dat de door jullie gevoelde discriminatie systematisch en zwaarwichtig zou zijn, hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de medische discriminatie die jullie ondervonden zouden hebben, kan er immers gewezen worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen jullie verklaringen onderling die de geloofwaardigheid van de door jullie ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidszorg danig ondergraven. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de Servische dokter u toevertrouwde dat u dringend een operatie nodig had en dat hij u daarop op een (veel te lange) wachtlijst plaatste (verklaring DVZ 3e AA, vraag 15), gaf u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat de dokter u weliswaar over een operatie sprak, maar dat deze operatie volgens hem absoluut niet dringend was: de operatie moest immers slechts in de loop van de komende vijf jaar worden uitgevoerd; bijgevolg kwam u evenmin op een wachtlijst terecht (CGVS 3e AA, p. 10). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en insinueerde u een misverstand. Een louter ontkennen van eerdere verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Uw zoon gaf zelfs aan dat de u behandelende arts u zelfs niet eens over een operatie sprak (CGVS 2e AA S., p. 4). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u voorts geen toegang gehad te hebben tot psychische zorgen in Servië (CGVS 2e AA, p. 2-4). Bij uw derde asielaanvraag blijkt dan weer dat zowel u als uw dochter Lejla toegang hadden tot een psychiater (CGVS 3e AA# p. 5-6; CGVS 2e AA L., p. 2). Terwijl uw echtgenote en uw zoon S. zeiden dat uw zoon S. niet bij een psycholoog/psychiater terecht kon (CGVS 2e AA echtgenote, p. 4; CGVS 2e AA S., p. 3), verklaarde uw dochter L. dat haar broer S. wél een aantal keer door haar psychiater werd behandeld (CGVS 2e AA L., p. 4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er danig aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de (ernst van de) door jullie ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidssector en meer bepaald door Servische artsen getwijfeld kan worden.

Dat er aan de (ernst van de) door jullie aangehaalde discriminatie danig getwijfeld kan worden, blijkt bovendien uit de (talrijke) door jullie neergelegde Servische medische attesten en uit jullie verklaringen die duidelijk aantonen dat jullie (uitgebreid) toegang tot de in Servië beschikbare gezondheidsdiensten hadden en dat jullie onder meer over een medisch boekje (waardoor de medische kosten in theorie gratis zijn) beschikten (CGVS 3e AA, p. 5; CGVS 2e AA L., p. 4). Hoewel jullie ontevreden waren over de aangeboden gezondheidsdiensten, blijkt dat jullie zowel in Preshevë, in Vranje als in Nis naar de dokter konden. Zo ging u onder meer (twee)maandelijks op controle in het ziekenhuis in Nis en zag uw echtgenote gespecialiseerde artsen, zoals een gynaecoloog en een cardioloog. Jullie kregen medicatie, die in sommige gevallen hielp, en konden ook in Macedonië bij gezondheidsdiensten terecht (CGVS 3e AA, p. 2-6; CGVS 2e AA echtgenote, p. 2-4; CGVS 2e AA L., p. 2-4; CGVS 2e AA S., p. 3-4; CGVS A., p. 4). Dat u in Nis een dringende oogoperatie zou geweigerd zijn en dat u er slechts oppervlakkig werd onderzocht, zoals u beweerde (CGVS 3e AA, p. 2-3), heeft u, gelet op uw reeds geciteerde tegenstrijdige verklaringen betreffende deze onderzoeken en gelet op het feit dat noch u, noch uw familieleden (oog)arts zijn, geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien is in het kader van uw eerste asielaanvraag gebleken dat uw zoon S. in het ziekenhuis van Nis geopereerd en behandeld werd. De operatie was succesvol en S. kreeg er alle noodzakelijke zorgen (CGVS 1e AA, p. 13). Bij uw tweede asielaanvraag bevestigde u dat uw zoon dankzij de Servische gezondheidsdiensten overleefde (CGVS 2e AA, p. 2). U erkende voorts dat er goede Servische artsen waren die het hart op de juiste plaats hadden en die, in tegenstelling tot anderen, niet discrimineren (CGVS 2e AA, p. 2-3).

Uit de beschikbare informatie blijkt tot slot dat de Servische grondwet het recht op fysieke en geestelijke gezondheid voor iedereen waarborgt. Het recht op gezondheid is voor elke burger een basisrecht. Daar waar in recente mensenrechtenrapporten aangestipt wordt dat Roma moeilijkheden kunnen ondervinden bij de toegang tot de Servische gezondheidszorgen, blijkt uit dezelfde rapporten nergens dat dit recht op gezondheidszorg voor Albanezen niet gerespecteerd wordt.

Het feit dat u voor medische zorgen smeergeld diende te betalen (CGVS 3e AA, p. 5), dat u lang diende te wachten alvorens op consultatie te mogen, dat etnische Serviërs steevast voor u op consultatie konden (CGVS 3e AA, p. 2) en dat er inzake de medische problematiek van uw echtgenote een verkeerde diagnose werd gesteld (CGVS 3e AA, p. 5; CGVS 2e AA S., p. 4), is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat corruptie in de Servische gezondheidsdiensten een wijd verspreid fenomeen is, dat in tegenstelling tot jullie beweringen (CGVS 2e AA L., p. 4) ook Serviërs treft. Bovendien blijkt uit jullie reeds geciteerde verklaringen dat u uiteindelijk, ondanks het lange wachten, wel degelijk op consultatie mocht en door artsen onderzocht werd en dat, ondanks de foute diagnose, uw echtgenote voor haar medische problemen behandeld werd en medicatie kreeg. Medische fouten zijn overigens een universeel gegeven, die overal ter wereld, ook in België, voorkomen.

Zelfs al zou u aannemelijk gemaakt hebben dat u ten gevolge van uw etnische origine door de medische sector in Servië (zwaarwichtig) werd gediscrimineerd, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van deze door u gepercipieerde discriminatie geen klacht kon indienen bij de Servische autoriteiten. Wie van mening is dat zijn rechten inzake gezondheidszorg geschonden worden, kan immers zijn grieven kenbaar maken bij de ombudspersonen van de gezondheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hierop geen beroep heeft gedaan (CGVS 3e AA, p. 3). Wederom kan dan ook geconcludeerd worden dat, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, aangetoond dient te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Betreffende het feit dat jullie socio-economische situatie moeilijk was en dat jullie moeilijk toegang hadden tot de arbeidsmarkt (CGVS 3e AA, p. 8), blijkt uit jullie verklaringen dat u in het verleden in de landbouwsector gewerkt heeft. Bovendien blijkt dat uw intussen meerderjarig geworden kinderen op onregelmatige basis konden werken. Uw oudste dochter L. werkte in een kledingwinkel en uw zoon S. werkte af en toe als arbeider (CGVS 3e AA, p. 8-9; CGVS 2e AA L., p. 3; CGVS 2e AA S., p. 2). Tot slot kregen jullie vanwege de Servische overheid een sociale uitkering wegens jullie moeilijke socio-economische en medische situatie en stonden jullie dankzij een interventie van de sociale dienst (cf. de door u neergelegde brief) op een wachtlijst voor een sociale woning (CGVS 3e AA, p. 9; CGVS 2e AA echtgenote, p. 5-6; CGVS 2e AA L., p. 3). Dat jullie geen recht zouden hebben op een sociale woning omdat jullie Albanezen zijn, zoals S. en A. aangaven, is in dit opzicht een blote bewering, temeer daar ze aangaven niet te weten waarop ze zich baseerden om dit te stellen (CGVS 2e AA S., p. 5; CGVS A., p. 3). Uit niets blijkt dan ook een systematische discriminatie op socio-economisch gebied.

Betreffende de door uw dochter A. ondervonden problemen bij haar terugkeer vanuit België naar Servië - de twee schooljaren die ze hier volgde werden niet door het Servische onderwijssysteem gevalideerd waardoor ze de twee jaar moest opnieuw doen, hetgeen ze als een discriminatie beschouwde (CGVS A., p. 4; p. 6) - dient er opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk als een rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden. Intussen deed ze immers de twee gemiste jaren over en toen u en uw zoon S. in 2013 opnieuw naar België kwamen en (opnieuw) een asielaanvraag indienden, vergezelde ze jullie hierbij niet. Ze bleef in Servië achter, waardoor uit haar houding blijkt dat het feit dat ze de twee schooljaren moest overdoen onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Ze erkende bij haar asielaanvraag zelf ook dat ze hierom niet vertrokken was: de belangrijkste asielmotieven waren immers de problemen met uw vader en jullie medische problematiek (CGVS A., p. 6). Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat zowel het lager als het middelbaar onderwijs in Zuid-Servië in het Albanees zijn en dat er recent een akkoord gesloten werd tussen Kosovo en Servië voor de wederzijdse erkenningen van de universitaire of hogeschooldiploma's, hetgeen bijzonder belangrijk is voor de Albanezen uit Zuid-Servië die vaak hoger onderwijs in Kosovo volgen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door jullie gepercipieerde discriminatie geenszins gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit en aan de identiteit en nationaliteit van uw dochter wordt niet getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 30 maart 2016 beroep instelde tegen voormelde beslissing van 25 februari 2016. Dit beroep werd echter verworpen bij arrest nr. 173 499 van 23 augustus 2016. De weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal werd door de Raad bevestigd. De Raad merkt bovendien op dat een eventueel cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. De verzoeker maakt overigens niet aannemelijk dat hij een dergelijk cassatieberoep zou hebben ingeleid tegen het arrest nr. 173 499 van 23 augustus 2016 van de Raad.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit bovenvermelde beslissing van het commissariaat-generaal van 25 februari 2016 blijkt dat de grieven die de verzoeker uit in zijn eerste middel, uitgebreid werden besproken, meer bepaald de door de verzoeker aangehaalde argumentatie dat bij een uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn leven in gevaar is omwille van de onophoudelijke en vergaande discriminatie die alle leden van het gezin op één of andere manier hebben moeten ondergaan. Deze blote argumentatie kan dan ook niet worden aangenomen. De beoordeling zoals weergegeven in de beslissing van het commissariaat-generaal van 25 februari 2016 werd bovendien door de Raad bevestigd bij arrest nr. 173 499 van 23 augustus 2016, zodat zij overeind blijft. De argumentatie als zou de familievader in zijn oorsprongland geen toegang zou kunnen verkrijgen tot effectieve en pertinente zorgen met als gevolg dat hij definitief gehandicapt blijft, is voorts niet dienstig vermits zij niet de verzoeker zelf betreft en de verzoeker hiermee dus geenszins aantoonst dat hij zelf het slachtoffer dreigt te worden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker voert geen andere argumenten aan waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen blijken. Het opwerpen van een eenvoudige vrees volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

De verzoeker toont dan ook geen schending aan van de artikelen “2, 3 en *juncto* 13” van het EVRM.

De verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing zouden steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3. In de mate waarin de bestreden beslissing binnen een zekere discretionaire bevoegdheid is genomen, wordt nogmaals opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat de verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel een schending vermeldt van artikel 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.1.5. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *juncto* artikel 12, alinea 2 en artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 2, 74/13, en 62 van de vreemdelingenwet, en van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

TWEEDE MIDDEL

Schending van artikels 7 alinea 1,1°, juncto artikel 12, alinéa 2 en 39/70 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; EN art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1°; 74/13 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; . en 75 §2, alinéa 2 van het K.B. 08.10.1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, vervangen bij het KB van 19.05.1993 en gewijzigd bij KB 27.04.2007 ;

Schending van Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Dat artikel 75§ 2 van het KB dd 08.10. 1981 het volgende voorziet :

"§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen"

Dat artikel 75§2 van het KB 08.10.1981 echter naar artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 verwijst;

Dat artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet :

Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Dat er bijgevolg geen enkele daad van uitwijzing mag gebeuren;

In casu stelt de beslissing dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen de dertig dagen;

Dat verzoekende partij toegestaan wordt op het grondgebied zolang geen definitieve beslissing genomen wordt nopens haar asielprocedure;

Dat deze thans steeds lopende is, vermits de zaak hangende is voor de RVV. Verzoekende partij heeft inderdaad tegen de beslissing van het GGVS beroep aangetekend voor de RVV op 30.03.2016.

Dat verzoekende partij thans steeds legaal op het grondgebied bevindt en in het wachtregister dient te blijven ingeschreven;

Dat zij zich derhalve niet in een geval bevindt waar zij verplicht zou zijn om haar verblijf op het grondgebied te rechtvaardigen, door drager te zijn van een geldig paspoort met geldig visum zoals artikel 2 van de wet van 15.12.1980 voorziet, en waarbij het gebrek aan documenten dan aanleiding geeft tot toepassing van artikel 7 alinéa 1,1° van de wet van 15.12.1980 of in een situatie waar haar verblijf zou beperkt zijn door de termijn van 3 maand.

3.2.1. Nogmaals dient erop te worden gewezen dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*” moet bevatten en dat onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

In de aanhef van het tweede middel wordt onder meer gewag gemaakt van een schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, doch in de uiteenzettingen ter ondersteuning van dit middel ontbreekt elke toelichting over de wijze waarop deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het middel is op deze punten onontvankelijk.

3.2.2. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat het thans betreden bevel werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dit wegens het overschrijden van de termijn van legaal verblijf. Deze beslissing heeft dan ook niets vandoen met de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet noch met de vaststelling dat de verzoeker niet over de nodige binnenkomstdocumenten zou beschikken. De verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 2 noch van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.2.3. De verzoeker verwijst naar artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit en naar artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er op basis van deze bepalingen geen enkele daad van uitwijzing mag gebeuren.

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat, in het geval de beroepstermijn nog loopt tegen een beslissing van het commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, of indien dit beroep nog in behandeling is, een bevel om het grondgebied te verlaten niet gedwongen kan worden uitgevoerd. Dit betekent echter niet dat de verweerder in deze periode geen bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen ten aanzien van de verzoeker, maar enkel dat dit bevel niet gedwongen ten uitvoer mag worden gebracht. Het feit dat de bestreden beslissing bepaalt dat de verzoeker binnen de dertig dagen het grondgebied dient te verlaten betreft geen gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en dus geen “*daad van uitwijzing*”.

De verzoeker betoogt verder dat hij zich thans legaal op het grondgebied bevindt en in het wachtregister dient te blijven ingeschreven. Hij bevindt zich naar eigen zeggen dan ook niet in een geval waarhij verplicht zou zijn om zijn verblijf op het grondgebied te rechtvaardigen, door drager te zijn van een geldig paspoort met geldig visum zoals artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziet, en waarbij het gebrek aan documenten dan aanleiding geeft tot toepassing van artikel 7 alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het volgende motief bevat: “*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het*

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 07 oktober 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.”

Zoals is gebleken uit de bespreking van het eerste middel stelde de verzoeker op 30 maart 2016 beroep in tegen voormelde beslissing van 25 februari 2016. Er wordt herhaald dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, gedurende de beroepstermijn en gedurende het onderzoek van dit beroep geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd ten opzichte van verzoeker, behoudens mits zijn toestemming. De verzoeker heeft dus de wettelijke garantie dat dit bevel niet wordt uitgevoerd zolang zijn hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is. Inmiddels werd deze procedure beëindigd door het arrest nr. 173.499 van 23 augustus 2016 waarbij de beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd, zodat de verzoeker geen recht meer heeft op een bijlage 35. Op het formulier *“Retrait de l’attestation d’immatriculation (si délivrée) et délivrance (éventuelle) d’annexe 35”* [Intrekking van attest van immatriculatie (indien afgeleverd) en (eventuele) aflevering van bijlage 35] van 3 maart 2016 gericht aan de burgemeester van de verblijfplaats van de verzoeker, wordt vermeld dat de bijlage 35 geldig is voor drie maanden en dat zij daarna maandelijks mag worden verlengd tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag. Nadat de Raad een arrest heeft geveld, is de bijlage 35 dus niet meer geldig.

Artikel 12, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid, wordt de vreemdeling die een asielaanvraag indient ingeschreven in het in artikel 1, § 1, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 19 juli 1991 bedoelde wachtregister.”

Voor zover de verzoeker met zijn betoog bedoelt dat het feit dat hij ingeschreven was in het wachtregister omwille van zijn nog niet afgesloten asielaanvraag zou betekenen dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zouden zijn, stelt de Raad vast dat hij dit niet concreet aannemelijk maakt. De verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij legaal op het grondgebied verblijft. Het feit dat de verzoeker zou ingeschreven zijn (geweest) in het wachtregister, betekent niet dat hij zijn regelmatig verblijf van drie maand niet overschreden heeft en zulks kan ook niet worden afgeleid uit artikel 12, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de artikelen 7 en 12 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet of van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit.

3.2.4. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en van het non-refoulementbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Derde Middel

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en van het non-refoulement beginsel

Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet :

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalft, hetzij wanneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd, artikel 3 van

het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Echter blijkt uit de beslissingen van het CGVS naar dewelke de beslissing verwijst, nl. de beslissing van 25.02.2016, dat de verscheidene leden van het gezin medische problemen hadden.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat in casu echter niet betwijfeld wordt dat de hoofd van het gezin nl de vader fysiek gehandicapt is, vermits hij bijna totaal blind is en dat ook alle leden van het gezin nood hebben aan medische zorgen die zij in casu niet konden bekomen. ;

Dat het blijvende handicap van verzoekende partij niet in overweging genomen werd, daar waar dit handicap echter ook een bijkomende, persoonlijke moeilijkheid is om naar Servië terug te kunnen keren en zich aldaar teurg te gaan vestigen;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat met deze omstandigheden op een of andere wijze rekening werd gehouden. Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

3.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in rekening heeft genomen, noch dat de beslissing een standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat *in casu* niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden en niet kan worden gesteld dat -van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalt hetzij wanneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd - artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asielcriteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

De verzoeker stelt verder dat uit de beslissing van het commissariaat-generaal van 25 februari 2016 blijkt dat de verscheidene leden van het gezin medische problemen hadden. Hij stelt dat niet betwijfeld wordt dat de hoofd van het gezin, de vader, fysiek gehandicapt is vermits hij bijna totaal blind is en dat ook alle leden van het gezin nood hebben aan medische zorgen die zij *in casu* niet konden bekomen. De blijvende handicap werd volgens hem niet in overweging genomen terwijl deze handicap ook een bijkomende, persoonlijke moeilijkheid is om naar Servië terug te kunnen keren en zich aldaar terug te gaan vestigen.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel en de motivering van de beslissing van het commissariaat-generaal van 25 februari 2016. In deze beslissing werd uitgebreid gemotiveerd omtrent de beweerd discriminatie in Servië. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker zelf is om aannemelijk te maken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of met het non-refoulement beginsel. De verzoeker brengt in zijn derde middel echter geen enkel concreet element bij dat ingaat tegen de motieven van de beslissing van 25 februari 2016. Hij beperkt zich tot de loutere bewering dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder is nagegaan of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het non-refoulement beginsel.

Zoals de Raad in de bespreking van het eerste middel reeds vaststelde, blijkt uit de beslissing van het commissariaat-generaal van 25 februari 2016 echter dat de door de verzoeker aangehaalde problemen wel degelijk werden beoordeeld en dat de medische toestand (fysieke handicap: blindheid) van

verzoekers vader niet hemzelf betreft. De vage vermelding dat *“alle leden van het gezin nood hebben aan medische zorgen die zij in casu niet konden bekomen”* en de loutere bewering dat de *“blijvende handicap van verzoekende partij”* niet in overweging genomen werd, wordt op geen enkele wijze concreet onderbouwd. De verzoeker maakt dan ook geheel niet concreet aannemelijk dat hijzelf een medisch probleem zou hebben waarmee krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening zou moeten worden gehouden bij het treffen van het thans bestreden bevel. De Raad benadrukt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel inhoudt dat rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de bestemming zelf van dit bevel.

Voorts wijst de Raad er op dat wordt opgemerkt dat de verzoeker geen enkele verduidelijking verschaft om welke reden, buiten de asielcriteria, hij persoonlijk dan wel zou vrezen een schending van artikel 3 van het EVRM te ondergaan. De verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij persoonlijk in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. De verzoeker laat dit volledig na en beperkt zich tot loutere en vage beweringen die bovendien grotendeels niet hemzelf betreffen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd worden in zijn uiteenzetting betreffende de redenen vreemd aan de asielcriteria.

De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde zou verzuimd hebben om enig concreet en relevant element in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch van het non-refoulement beginsel is aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“VIERDE MIDDEL

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:
het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

1

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste , tweede en derde middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat een terugkeer naar SERVIË niet mogelijk is gelet op de persoonlijke problemen die verzoekende partij aldaar heeft moeten ervaren en in het bijzonder omwille van gebrek aan de nodige medische zorgen.

Dienaangaande dient er vooreerst op te worden gewezen dat de verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat, in zoverre de verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij opnieuw enkel verwijst naar de uiteenzetting van zijn eerste, tweede, en derde middel. Daarnaast beperkt de verzoeker zich tot de stelling dat hij, indien hij was gehoord, had kunnen opwerpen dat hij niet kan terugkeren naar Servië gelet op de persoonlijke problemen aldaar en in het bijzonder omwille van gebrek aan de nodige medische zorgen.

De Raad kan in deze, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dan ook volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste, tweede, en derde middel.

Door het louter aanbrengen van de voornoemde bijkomende bewering, die bijzonder algemeen is en beperkt blijft tot een blote affirmatie dat de terugkeer niet mogelijk is wegens "*persoonlijke problemen*" en "*gebrek aan medische zorgen*", maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij het bestuur enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat het beslissingsproces kon beïnvloeden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om zijn "*persoonlijke problemen*" in zijn land van herkomst te verduidelijken.

Een schending van artikel 74/13 of van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE